



ഇർജാഇൗ മാർഗദ്രംശം

പി. പി. പി. പി.

മുഹമ്മദ് ഖുത്ബ്

ഇർജ്ജാഈ മാർഗ്ഗദ്രംശം

മുഹമ്മദ് ഖുത്ബ്

തർജ്ജുമ

അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ فك الله أسره



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ തേട്ടം കേവലം ഇഖ്റാറും തസ്ദ്ദീഖും
അല്ല. എങ്കിൽ എന്താണ് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ തേട്ടം? മൂന്ന്
വ്യത്യസ്ത ദിശകളിലൂടെ നമുക്ക് ഈ വിഷയത്തെ സമീപിക്കാം.

ദിശ ഒന്ന്:

പ്രഥമ ദിശയിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ചർച്ച തുടങ്ങാം. ചോദ്യം ഇതാണ്, അല്ലാഹു എന്തിനാണ് പ്രവാചകന്മാരെ മനുഷ്യകുലത്തിലേക്ക് നിയോഗിച്ചത്?

ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ നാം ഇതിന് സ്വന്തം നിലക്ക് ഒരു ഉത്തരം നൽകുന്നില്ല. മറിച്ച്, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് അതിനുള്ള ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ നമുക്ക് ശ്രമിക്കാം.

"അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം അനുസരിക്കപ്പെടാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ നാം ഒരു ദൂതനെയും അയച്ചിട്ടില്ല" (4 : 64).
"നിശ്ചയം, നാം നമ്മുടെ ദൂതന്മാരെ സുവ്യക്ത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കൊണ്ട് അയച്ചു. ജനം നീതിപൂർവ്വം നിലകൊള്ളുവാൻ വേണ്ടി (ലി യഖൂമന്നാസ ബിൽ വിസ്ത്വ്) അവരോടൊപ്പം (മഅഹും) നാം വേദഗ്രന്ഥവും തുലാസും ഇറക്കിക്കൊടുത്തു. അതിൽ കഠിനമായ ആയോധന ശക്തിയും (ഫിഹി ബഅ്സുൻ ശദീദ്) ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരങ്ങളുമുണ്ട് (വ മനാഫിഉ ലിന്നാസ്). അല്ലാഹുവെയും അവന്റെ ദൂതന്മാരെയും അദ്യശ്യനിലയിൽ സഹായിക്കുന്നവരെ അവൻ അറിയാൻ വേണ്ടിയുമാണ് ഇതെല്ലാം. നിശ്ചയം, അല്ലാഹു ശക്തനും പ്രതാപിയുമാണ്" (57 : 25).

ഈ അന്ത്യപ്രവാചകത്വത്തിന്റെ മേന്മ ഒന്ന് വേറെ തന്നെയാണ്.

ഉപരൂക്ത സൂക്തദ്വയങ്ങളെ മുന്നിൽ വെച്ച് പ്രവാചകത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നൂഹ് മുതൽ മുഹമ്മദ് വരെയുള്ള പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ ചില അടിസ്ഥാന യാഥാർഥ്യങ്ങളെ നമുക്ക് വിശകലനം ചെയ്യാം.

തങ്ങളുടെ സന്ദേശം എത്തിച്ചു നൽകിയ ശേഷം നടന്നു മാനാനുള്ള അനുവാദത്തോട് കൂടിയല്ല പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ചതെന്ന് മേൽസൂക്തം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കാര്യങ്ങൾ എനിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടു, ഞാനതിനെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നു എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? വേണ്ടിയിരുന്നത്, പ്രവാചകൻ എനിക്ക് കാര്യങ്ങൾ എത്തിച്ചു തന്നു. ഞാൻ യഥാവിധി മനസ്സിലാക്കുകയും അവിടുന്നിന്റെ വാക്കുകളെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവാചകനെ അംഗീകരിക്കുകയെന്നാൽ സത്യത്തിലതാണ്! പ്രവാചക ദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കലാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

രണ്ടാം സൂക്തം, ലക്ഷ്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതോടൊപ്പം കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യർക്കിടയിൽ നീതി (വിസ്ത്രി) സ്ഥാപിക്കാനാണ് പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. സംക്ഷിപ്തമെങ്കിലും സമഗ്രമാണ് വിസ്ത്രിയുടെ വ്യാഖ്യാനം. നിരവധി ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളിലൂടെയും പ്രവാചകന്റെ സംശുദ്ധചര്യയിലൂടെയും അതിന്റെ വിശദഭൂമി നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ ആസക്തികളിലും ആഗ്രഹങ്ങളിലും അധിഷ്ഠിതമല്ല അത്.

പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ചതും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചതും ആശയ പ്രചരണ (തബ്ലീഗ്) പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കോ മുന്നറിവു (മുത്ഥലത്ത്) കൾ നൽകുവാനോ അല്ലാ എന്ന വസ്തുതക്ക് ഈ സൂക്തങ്ങൾ വ്യക്തമായ സൂചനയാണ്. ഭൂമിയിൽ ഒരു പ്രത്യേക പദ്ധതിയുടെ പൂർത്തീകരണമാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ജനജീവിതങ്ങളെ ദൈവിക ശരീഅതിലും മൻഹജിലും കെട്ടിപ്പടുക്കുക വഴി ജനങ്ങൾ നീതി (ഖിസ്ത്) യിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരാകുന്നു. അതിന് **ഇഖ്റാറിനും തസ്ദ്ദീഖിനും** ശേഷം, പ്രവാചക നിയോഗങ്ങളുടെയും ഗ്രന്ഥാവതരങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിന് വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായ അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ചില കർമ്മങ്ങളുണ്ട്. ആ കർമ്മങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ദീൻ കേവലം വചോവിന്യാസവും സങ്കല്പങ്ങളും മാത്രമായി ചുരുങ്ങും. അത് ഭൂമിയിൽ ഒരു മാറ്റവും കൊണ്ടു വരികയില്ല. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പരിണാമവും സാധ്യമാക്കുകയില്ല.

സൂക്തത്തിൽ തുടർന്ന് '**ഇരുമ്പി**'നെ കുറിച്ചും '**ശക്തി**'യെ കുറിച്ചുമുള്ള സൂചനകൾ വരുന്നു. അല്ലാഹുവെയും അവന്റെ ദൂതനെയും സഹായിക്കുന്ന ആ കർമ്മം ദീനിന്റെ തേട്ടമാണെന്നതിന് ഈ സൂക്തം സുവ്യക്ത തെളിവാണ്. ആ കർമ്മം ദൈവമാർഗത്തിലെ ജിഹാദാണെന്നുമുള്ള വ്യക്തത സൂക്തം നൽകുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയാണ് **ലിയഖുമന്നാസു ബിൽ ഖിസ്ത്** സാധ്യമാകുന്നത്.

അഖില പ്രവാചകത്വങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനമാണിതെന്ന് സൂക്തം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമസ്ത പ്രവാചകത്വത്തിലും ഇത് ദൃശ്യമാണെങ്കിൽ പിന്നെ അന്ത്യപ്രവാചകത്വത്തിൽ ഇതിന്റെ

മേന്മയും മഹത്വവും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാരണം, അന്ത്യപ്രവാചകത്വമാണെങ്കിൽ സകല പ്രവാചകത്വങ്ങളേക്കാളും സമഗ്രവും സമുന്നതവുമായ തലമാണ്.

പൂർവ്വ പ്രവാചകത്വങ്ങളെ കുറിച്ചും അതിന്റെ അനുയായികളെ കുറിച്ചും വുർആൻ പറയുന്നു, "വഴിപ്പെടൽ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാക്കിക്കൊണ്ട് ഋജുനസ്കരായ നിലയിൽ അവൻ ഇബാദത് ചെയ്യുവാനും, നമസ്കാരം നിലനിർത്തുവാനും സകാതേകുവാനുമല്ലാതെ അവരോട് കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതത്രെ അവക്ര ദീൻ" (98 : 5). ഇണയില്ലാത്ത ഏകനായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായി അനുസരണം, അടിമത്വം, ആരാധന അതിന്റെ സമഗ്രതയോടു കൂടിത്തന്നെ പ്രത്യേകമാക്കുകയും, ഒപ്പം നമസ്കാരം, സകാത് എന്നിവ പ്രത്യേകമായി സ്മരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് പൂർവ്വ പ്രവാചകത്വങ്ങളിൽ. അപ്പോൾപ്പിന്നെ അന്ത്യ പ്രവാചകത്വത്തിൽ ഇക്കാര്യങ്ങൾക്ക് ഔന്നത്യം കൈവരാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? മുഹമ്മദിന് ശേഷം മറ്റൊരു പ്രവാചകനും നിയോഗിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്ന് അല്ലാഹു തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ പ്രത്യേകിച്ചും. "മുഹമ്മദ് നിങ്ങളുടെ ആണുങ്ങളിൽ ആരുടേയും പിതാവായിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനും പ്രവാചകരിൽ അന്ത്യനുംമാകുന്നു" (33 : 20). പ്രവാചകവചനവുമുണ്ട്, "എനിക്ക് ശേഷം ഒരു നബിയുമില്ല" (ബുഖാരി, മുസ്ലിം).

അന്ത്യ പ്രവാചകത്വത്തിലൂടെ ദീനിനെ സമ്പൂർണ്ണമാക്കുവാനും സകല മനുഷ്യർക്കായി നിലനിർത്തുവാനും അല്ലാഹു

തീരുമാനിച്ചു. "ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ ദീൻ പൂർത്തിയാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾക്ക് മേൽ നാം നിറവേറ്റിത്തരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ദീൻ ആയി ഇസ്‌ലാമിനെ നാം നിങ്ങൾക്ക് തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നിരിക്കുന്നു" (5 : 3). "നിന്നെ നാം മനുഷ്യർക്കൊക്കെമാനം സുവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവനും താക്കീതുകാരനുമായിക്കൊണ്ട് തന്നെയാണ് നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, അധിക മനുഷ്യരും അറിയുന്നില്ല" (34 : 28). "പറയുക, മനുഷ്യരേ, തീർച്ചയായും ഞാൻ നിങ്ങളിലെല്ലാമുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാകുന്നു" (7 : 158).

അന്ത്യപ്രവാചകനെ സ്വീകരിച്ച നമ്മുടെ ഈ അന്ത്യ സമൂഹത്തിന് രണ്ട് സുപ്രധാന ചുമതലകളാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. പൂർവകാല വിശ്വാസി സമൂഹങ്ങൾക്ക് ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം മാത്രമേ നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ പരിധികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാക്കുകയെന്നതായിരുന്നുവത്. അതേ ചുമതല തന്നെ ഈ അന്ത്യസമൂഹത്തെയും അല്ലാഹുഎൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റൊരു സുപ്രധാന ഉത്തരവാദിത്തം കൂടി ഈ അന്ത്യസമൂഹത്തെ അധികാരപ്പെടുത്തി. ഈ ദീനിനെ ലോകവ്യാപകമായി പ്രചരിപ്പിക്കുകയെന്ന ഭാരിച്ച ബാധ്യതയായിരുന്നുവത്. പ്രവാചകദൗത്യത്തിന്റെ അവകാശം യഥാവിധി സാധ്യമാക്കുക, അതിനായി ജിഹാദിന്റെ കർമ്മഭൂമി സജ്ജമാക്കുക, അങ്ങനെ ദീൻ സമ്പൂർണ്ണമായി അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായി പരിവർത്തിക്കപ്പെടുക. "നന്മയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും, സദാചാരം കൽപിക്കുകയും, ദുരാചാരം

വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമുദായം നിനാളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയട്ടെ" (3 : 104). "കുഴപ്പം അവസാനിക്കുകയും ദീൻ മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടിയാവുകയും ചെയ്യുവോളം നിങ്ങൾ അവരോട് അങ്കം വെട്ടുക" (8 : 38).

ഇഖ്റാറിലും തസ്ദ്ദീഖിലും പതിമടങ്ങ് ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ കർമ്മങ്ങളാണ് ഈ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് ഈ ദൗത്യം (mission) ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. മുൻകാല സമൂഹങ്ങളുടെ ബാധ്യതകളെക്കൊളും, ഇഖ്റാറിനേക്കൊളും തസ്ദ്ദീഖിനേക്കൊളും വലിയ വലിയ കാര്യങ്ങൾ!!! ഈ അന്ത്യസമൂഹത്തോട് ഇസ്‌ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് അതിലും വലിയ വലിയ കാര്യങ്ങളാണ്.

ഇഖ്റാറിനും തസ്ദ്ദീഖിനുമപ്പുറം ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലക്ക് മറ്റ് വല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നാം നോക്കി നിൽക്കെ കൽബ് വിഗ്രഹമുക്തമാകുമായിരുന്നുവോ? എന്നല്ല, മക്കയും അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡവും ലോകത്തിലെ ഒരു വലിയ ഭൂപ്രദേശവും തന്നെ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ ക്ലേശതകളിൽ നിന്ന് വിമലീകരിക്കപ്പെടുമായിരുന്നുവോ? ശിർകിന്റെ മാലിന്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വിശുദ്ധമാക്കുവാൻ പരിശ്രമങ്ങളോ യാതനകളോ ജിഹാദോ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതൊക്കെ സാധ്യമാകുമായിരുന്നുവോ?

ഇഖ്റാറിനും തസ്ദ്ദീഖിനുമപ്പുറം മറ്റൊരു ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യവും ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മദീനയിൽ ഇത്രമാത്രം ധനവ്യയം എന്തിനായിരുന്നു? ലാ ഇലാഹ

ഇല്ലല്ലക്കായി ഹിജ്റ ചെയ്യുകയും വീടുകൾ വിട്ടൊഴിയുകയും
ബന്ധങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തതെന്തിന്?
ഇവയൊക്കെ ഈമാനിന്റെ നിർവചനത്തിൽ
ഉൾപ്പെടുന്നതായിരുന്നുവെങ്കിൽ പിന്നെന്തിനാണ് ഇവ്വിധ
പ്രയാസങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അവർ വാരിപ്പുണർന്നത്?
ഇതൊന്നും കൂടാതെ സ്വർഗ്ഗ പ്രവേശം
സാധ്യമാകുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ പിന്നെന്തിനാണ് ഈ
സന്ദേശത്തിനായി ജീവൻ നൽകുകയും പ്രവാചകൻ പിന്നിൽ
യുദ്ധ സന്നദ്ധരായി അണിനിരക്കുകയും അറബികളോടും
അനറബികളോടും യുദ്ധം ചെയ്തതും? ഏതാനും
ആണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ തന്നെ അറേബ്യൻ ഭൂപ്രദേശമാകെ
അധീശപ്പെടുത്തുകയും അടുത്ത അർദ്ധശതകത്തിനുള്ളിൽ
ഈമാനിന്റെ നീരിഴുക്കുമായി ആഫ്രിക്കൻ മരുഭൂമിയുടെ
തപിക്കുന്ന വന്യതകളിൽ കുളിരായി പടർന്ന് കയറുകയും,
ഇങ്ങ് ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രം വരെ ഈമാനിന്റെ അതേ
ജലപ്രവാഹവുമായി കുതിച്ചെത്തുകയും ചെയ്തതെന്തിന്?

..... അതൊക്കെ പോകട്ടെ, നബിയുടെ ഏകജീവൻ
സംരക്ഷിക്കുവാനായി സ്വജീവൻ മാത്രമല്ല, സ്വന്തം കുലം കൂടി
മുടിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായതെന്തിന്? **ഇഖ്റാറും തസ്ദ്ദീഖും**
തങ്ങൾ നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്, ആ ഉത്തരവാദിത്തം
പൂർത്തീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്, അതിനുമപ്പുറം യാതനകളും
ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടതിന്റെയൊ, പ്രശ്നങ്ങളും
പ്രയാസങ്ങളും നേരിടേണ്ടതിന്റെയൊ ആവശ്യമെന്ത്?
അതൊന്നും ഈമാനിന്റെ നിർവചനത്തിൽ വരുന്നതല്ലല്ലോ!!!

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയിൽ വിശ്വസിക്കുകയെന്നാൽ **ഇഖ്റാറും**

തസ്ദ്ദീഖുമാണെന്നായിരുന്നു മുസ്ലിംകൾ കരുതി
വെച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ..... ആരായിരുന്നു മദീനയിൽ ആദ
തരുവിന് രക്തം ദാനമായി നൽകുമായിരുന്നത്? നബിക്കും
ദീനീനുമെതിരെ കുതന്ത്രങ്ങളും ഗൂഢാലോചനകളുമായി
നടന്ന ജൂതൻ അങ്ങനെയെന്ന അത് തുടരട്ടെ! ഇസ്ലാമിന്റെ
അടിക്കല്ലുകൾ ഇളക്കാനുള്ള വുറയ്ശികളുടെ പുറത്ത്
നിന്നുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അതും അതുപോലെ തന്നെ നടക്കട്ടെ!

അറേബ്യയിലെ ഈ നവരാഷ്ട്രത്തിന്റെ അടിത്തറ
ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനും, റോമിലെയും പേർഷ്യയിലെയും
സാമ്രാജ്യങ്ങളെ അടിവേരോടെ പിഴുതെറിഞ്ഞ് ഇസ്ലാമിക
ധ്വജം നാട്ടുവാനും, ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങളെയും
സംസ്കൃതികളെയും ഭൂപ്രദേശങ്ങളിൽ നട്ടു വളർത്തുവാനും....
അതൊക്കെ അങ്ങനെ തന്നെ നടക്കട്ടെ!!!

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയെന്നാൽ ഇഖ്റാർ ബില്ലിസാനും തസ്ദ്ദീഖ്
ബിൽ ഖൽബുമാണെന്നും, അതിന് പകരമായി വിജയവും
സ്വർഗവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽപ്പിന്നെ.... നാട്ടിൽ
മുഴുവൻ കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നമ്മുടെ ലാ ഇലാഹ
ഇല്ലല്ലാഹ് പറച്ചിലിന്റെ ആവശ്യമെന്താണുള്ളത്?

ദിശ രണ്ട്:

ദ്വിതീയ ദിശയിലൂടെ നമുക്ക് കാര്യങ്ങളെ സമീപിക്കാം. പ്രഥമ ദിശയിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരു കോണിലൂടെ.

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ താത്പര്യത്തിനായി പ്രവാചകനും സ്വഹാബതും അനുഷ്ഠിച്ചു പോന്ന സകല കർമ്മങ്ങളും അവർക്ക് ബാധ്യതയാക്കപ്പെട്ടതല്ലാത്ത കേവല ഐച്ഛിക കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നുവോ? അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ 'ഈമാനാ'യിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഈമാനിന്റെ കേവല വർദ്ധനവ് മാത്രമായിരുന്നുവോ?

..... എങ്കിൽ നാം ചോദിക്കുന്നു, ദൈവിക ഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രവാചക ചര്യയിലും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് ശരീഅതിന്റെ നിയമപരവും അടിസ്ഥാനപരവുമായ അനുധാവനം എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും ബാധകമാവുക - മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അഖിലയിടപാടുകളും അല്ലാഹുവിലേക്കും അവന്റെ ദൂതനിലേക്കും മടക്കുക - ഇതൊക്കെ ഇസ്ലാമിലെ പ്രഥമ തലമുറക്ക് നിർണയിക്കപ്പെട്ടതു പ്രകാരമുള്ള സ്വാഭീഷ്ട (തത്വവുമാണ്) പ്രവൃത്തി മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും, അതവർക്ക് നിർബന്ധമേയായിരുന്നില്ലെന്നുമാണോ? അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ സ്വഭവനങ്ങൾ വെടിയുക, നാടു വിട്ട് പോവുക, **ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ല**ക്കെതിരെ യുദ്ധ സന്നദ്ധരായി പാഞ്ഞെത്തുന്ന ദുശ്ശക്തികൾക്കെതിരെ ജിഹാദിന്റെ അങ്കത്തട്ടിലിറങ്ങുകയൊക്കെ കേവല ഐച്ഛിക കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു, അതൊന്നും അവർക്ക്

നിർബന്ധമേയല്ലായിരുന്നു എന്നാണോ? ഏക സമൂഹമായി നിലനിൽക്കേണ്ടതിനാവശ്യമായ കർമ്മ പദ്ധതി സമർപ്പിക്കുക - അതിൽ സാമൂഹ്യ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ ചുമലിലേൽക്കലുണ്ട്, വിശ്വാസ സാഹോദര്യവും വലാളം ബറാളമുണ്ട്, നന്മയിലും ഭക്തിയിലുമുള്ള സഹകരണ (തആവുൻ അലൽ ബിർരി വ തഖ്വ) മുണ്ട്, മുസ്ലിമിന്റെ രക്തം, ധനം, അഭിമാനം, ചാരിത്ര്യം എന്നിവയുടെ സംരക്ഷണ പദ്ധതികളുണ്ട് - ഇതെല്ലാം ഐച്ഛിക പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമായിരുന്നു, ബാധ്യതയേ ആയിരുന്നില്ല എന്നാണോ?

ഭൂമിയിൽ നീതിയും ന്യായവും സ്ഥാപിക്കൽ അവർക്ക് ഐച്ഛിക കർമ്മം മാത്രമായിരുന്നുവോ, അതോ അവർക്ക് നിർബന്ധ ബാധ്യതയായിരുന്നുവോ?

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ സമസ്ത സ്വഭാവ രീതികളും ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടത് അവരിൽ കേവല ഐച്ഛിക ബാധ്യത മാത്രമായിരുന്നുവോ, അതോ ബാധ്യതയാക്കപ്പെട്ട കല്പനയായിരുന്നുവോ?

കരാർ പാലനവും സാമൂഹിക ഉത്തരവാദിത്ത പൂർത്തീകരണങ്ങളുമൊക്കെ ഐച്ഛികമായിരുന്നുവോ, അതോ അവരിൽ ചാർത്തപ്പെട്ട ചുമതലകളോ?

ഏതു സന്ദർഭങ്ങളിലാണോ സ്വഹാബത് ആ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു പോന്നത്, അപ്പോഴൊക്കെ അത്

ഈമാനിൽപ്പെടാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളായിരുന്നു എന്നാണോ?
ഈമാനിൽ പെടാത്ത പ്രവൃത്തികളായിരുന്നു അവർ ചെയ്ത്
കൂട്ടിയത് എന്നാണോ? അതായത് **ഇഖ്റാർ ബില്ലിസാനും**
തസ്ദ്ദീഖ് ബിൽ ഖൽബും ചെയ്തത് വഴി ഈമാനിന്റെ
പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്ന് അവ വിരമിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നും,
ഇപ്പോൾ അധികമായി ഈമാനിൽ പെടാത്ത ചിലതൊക്കെ
ചെയ്യുന്നുവെന്നുമാണോ? ഇങ്ങനെയൊക്കെ
പ്രവൃത്തിച്ചില്ലെങ്കിലും ഈമാൻ ബാധ്യത
പൂർത്തിയാകുമെന്നാണോ?

അതല്ല, ദൈവിക ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും പ്രവാചക ചര്യയിൽ
നിന്നും മനസ്സിലാക്കിയ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ
തങ്ങളിൽ വന്നുചേരുന്ന ബാധ്യതകൾ സമ്പൂർണ്ണമായി തന്നെ
നിർവഹിക്കുകയെന്നതാണ് '**ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് മുഹമ്മദുർ**
റസൂലുല്ലാ' യിലുള്ള ഈമാനിന്റെ ശരിയായ
അർത്ഥലമെന്നാണോ? ഈമാനിന്റെ ഈ തേട്ടം അറിഞ്ഞതു
കൊണ്ടല്ലേ അത്തിന്റെ ഉയർന്നതും ഉന്നതവുമായ
കർമ്മങ്ങളിൽ അവർ വ്യാപൃതരായത്? ഇസ്ലാമിന്റെ കർമ്മ
പദ്ധതി **ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ല**യുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്ക്
പുറത്തുള്ള കാര്യമാണ് എന്നാണോ? അതൊരിക്കലും
'**ഇസ്ലാമി**'ന്റെ നിർവചനത്തിനുള്ളിൽ വരുന്നില്ലെന്നാണോ?

ഇനി അങ്ങനെ തന്നെയാണെന്ന് സമ്മതിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ....
പിന്നെ ഈ ദീനിന്റെ ആത്മാവ് എവിടെയാണ് ശേഷിക്കുക?
മനുഷ്യജീവിതത്തിലേക്കുള്ള അതിന്റെ ദൗത്യ (mission) വും
സംഭാവനയും എന്താണ് ബാക്കിയാവുക?

അല്ലാഹു വുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചതിന്റെയും പ്രവാചകനെ നിയോഗിച്ചതിന്റെയും പ്രവാചകന്മാർക്കും അനുയായികൾക്കും ക്ഷമ, സ്നേഹം, ദൃഢചിത്തത, ജിഹാദ് എന്നിവയെ കുറിച്ച മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയതിന്റെയും ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യം ഹൃദയഗർഭങ്ങളിലെ സത്യപ്പെടുത്തലും ജിഹ്വകളുടെ ഉരിയാട്ടമാണത്രെ! അല്ലാതെ, ഇതുനിമിത്തം ഭൂമിയിൽ ഒരു ഇല പോലും കൊഴിയുന്നില്ല, സത്യം സ്ഥാപിതമാവുകയോ, വ്യാജം നീക്കം ചെയ്യപ്പെടുകയോ, നന്മ നാട്ടലോ, തിന്മ പഠിച്ചെറിയലോ അല്ല അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം! അങ്ങനെ അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഗ്രന്ഥാവതരണത്തിന്റെയും പ്രവാചക നിയോഗത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യം സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നു!!!

ഈ സമൂഹത്തിലെ നരോത്തമൻ പോലും ഇഖ്റാർ ബില്ലിസാനും തസ്ദ്ദീഖ് ബിൽ ഖൽബിനും വേണ്ടിയാണ് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതത്രെ!

"മനുഷ്യവംശാർഥം ഉദ്ധ്യതരായ ഉത്തമ സമുദായം നിങ്ങൾ. നിങ്ങൾ സദാചാരം കൽപ്പിക്കുന്നു, ദുരാചാരം വിലക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു" (3 : 110) ഈ സമുദായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യമായി ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ ഉത്തരവാദിത്തം 'അധികമായി' എൽപ്പിക്കപ്പെട്ട കർമ്മമാണെന്നാണോ? അതായത്, ആ ലക്ഷ്യം പൂർത്തിയായാലും, ഇല്ലെങ്കിലും ഈമാനിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും സംഭവിക്കില്ലെന്നാണോ? ഈമാനിന്റെ അടിസ്ഥാന യാഥാർഥ്യം (ഹഖീഖതുൽ അസ്ദ്ലി) ഇത് കൂടാതെ

പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുമെന്നാണോ?

അല്ലെങ്കിൽ, ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയെയും അതിന്റെ കർമ്മത്തേടങ്ങളെയും പാരസ്പര്യ അനിവാര്യതകളാ (ലാസിം മത്സും) യി കണക്കാക്കുകയെന്നത് സ്വഹാബത്തിൽ മാത്രം അർപ്പിതമായിരുന്ന പ്രത്യേക ബാധ്യതയായിരുന്നുവെന്ന് സമ്മതിക്കുക. പിൻക്കാലക്കാർക്കോ?അവർക്ക് കേവലം ഇഖ്റാർ ബില്ലിസാനും തസ്ദ്ദീഖ് ബിൽ ഖൽബും.

എവിടെയാണ് നിങ്ങളുടെ വാദങ്ങൾക്കുള്ള തെളിവുകൾ? ദൈവിക ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന്.... വേണ്ട, നന്നേ ചുരുങ്ങിയത് യുക്തിയുടെയോ തർക്കവാദത്തിന്റെയോ പിൻബലത്തോടെയെങ്കിലും!!

ഏതെങ്കിലുമൊരു തലമുറയുടെ വിമോചനം ആയാസകരമാക്കിക്കൊണ്ട് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് അവരോട് മാത്രം കർമ്മത്തേടങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുകയും, എന്നാൽ ഇതര തലമുറകളെ ആ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളിൽ നിന്നും ചുമതലകളിൽ നിന്നും ഒഴിച്ചുനിർത്തുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് ഏത് തർക്കശാസ്ത്രം കൊണ്ടാണ് ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നത്? മറ്റുള്ളവർ കേവലം വാക്കാൽ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് പറയുകയും ഹൃദയം കൊണ്ടുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രം മതി, അവർക്ക് ഈമാനിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രം കൈയ്യിൽ വെച്ച് കൊടുക്കാം. അവരുടെ കാര്യത്തിൽ ഈമാനിന്റെ നിർവചനം സമ്പൂർണ്ണം! വല്ലതും വിട്ട് പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലത് അധികപ്പറ്റായവ മാത്രം. സുമനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ചെയ്ത് കൊള്ളട്ടെ; അത്

ശ്ലാഘനീയമാണ്. ഇനി അങ്ങനെ ചെയ്യാനുള്ള
മാനസികാവസ്ഥ ഇലേക്കിലോ, കുഴപ്പമില്ല..... ഈമാൻ
പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞതാണല്ലോ.

അതെ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആദ്യ തലമുറ **ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ല**യുടെ
കർമ്മപരമായ അനിവാര്യതകളെ സ്വാസ്തിത്യത്തിലും
ചുട്ടിടങ്ങളിലും സമാജങ്ങളിലും ഏറ്റവും ഉന്നതവും
ഉദാത്തവുമായ രീതിയിൽ തന്നെ നിർവഹിക്കുകയുണ്ടായി.
തുടർക്കാല ചരിത്രത്തിലൊരിടത്ത് പോലും പിന്നീട്
പുനരാവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അനന്തര തലമുറകളെല്ലാം
തന്നെ ഈ അനിവാര്യ തേട്ടങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ
നിന്ന് ഒളിച്ചോടുകയായിരുന്നു. ക്രമാനുഗതമായി അത്
പടിയിറങ്ങിക്കൊണ്ടുവരികയും ഏതാനും ശതാണ്ടുകൾക്കകം
തന്നെ ഉയരങ്ങളിൽ നിന്ന് നിന്ദ്യതയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്ക്
നിപതിക്കുകയും ചെയ്തു. കാർത്തികശോഭയിൽ നിന്ന്
പാതാളാന്ധ്യത്തിലേക്ക് നാം വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടു.

പ്രഥമപുരുഷാന്തരം അനേകം സവിശേഷതകളാൽ
സമ്പന്നമായിരുന്നു. അതിനാലായിരുന്നു അവർ ചരിത്രത്തിലെ
ഉന്നത പരമ്പരയായി ജ്വലിച്ച് നിന്നത്. ജാഹിലിയ്യതിൽ
വ്യക്തമായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതരീതി. പിന്നീട് ഇസ്‌ലാം
അവരെ ധന്യരാക്കി. രാപ്പകലുകൾ പോലെ വ്യക്തത
അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ദൃശ്യമായത് പോലേ മറ്റാരിലും
സംഭവിച്ചില്ല. പ്രവാചകൻ ഉടലോടെ
അവർക്കിടയിലുണ്ടായരുന്നു. ആ ഉത്തമപുരുഷനിൽ
നിന്നവർ ദിവ്യബോധത്തിന്റെ ജ്ഞാനം നുകർന്നു. ആ
വിശിഷ്ടവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മേലധികാരത്തിന് കീഴിൽ അവർ

നിരന്തരം സംസ്കൃതരായി. അപ്പോൾപ്പിന്നെ ഒരു മനുഷ്യന്
കയറിച്ചെല്ലാൻ സാധ്യമാകുന്നത്ര ഉത്തുംഗതയിലേക്ക് അവർ
പടവുകൾ ചവുട്ടിക്കയറാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്?
പിൻക്കാലക്കാർക്ക് ലഭിച്ചത്
നിർമ്മിതരൂപങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ
ആദ്യരെപ്പോലെയായിരുന്നില്ല അവരുടെ കാര്യം.

.... എല്ലാം ശരിയാണ്! എന്നാൽ നാം സംസാരിക്കുന്നത് ലാ
ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ തെട്ടങ്ങളെ കുറിച്ചാണ്. ഇസ്‌ലാമിലെ ഈ
അടിസ്ഥാന ബാധ്യതകളെ തലമുറകളുടെയും
കാലഘട്ടങ്ങളുടെയും സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങൾക്ക് വശത്താക്കാനോ
വിയേധമാക്കാനോ നിയന്ത്രിക്കാനോ ആവുകയില്ല.

ദിശ മൂന്ന്:

തൃദീയ ദിശയിലൂടെ നമുക്ക് കാര്യങ്ങൾ വീക്ഷിക്കാം. ഒരാൾ ഒരു കാര്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും എന്നാൽ അയാളുടെ സകലമാന പ്രവൃത്തിയും അയാളുടെ പ്രസ്തുത വിശ്വാസത്തിന്റെ താത്പര്യങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാവുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന വിഷയത്തെ മനശാസ്ത്രം എങ്ങനെയാണ് സമീപിക്കുന്നത്?

സ്കിറ്റ്സൗഫ്രീനിയ (schizophrenia) എന്ന അപകടകാരിയായ ഒരു വ്യാധിയെ കുറിച്ച് മനോവിജ്ഞാനം നമുക്കറിവ് തരുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യവ്യക്തിത്വം രണ്ട് വിരുദ്ധ വികാരങ്ങൾക്കും വിചാരങ്ങൾക്കുമിടയിൽ അകപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയാണത്. ഈ നിമിഷം പ്രണയവും അനുകമ്പയുമാണെങ്കിൽ അടുത്ത് നിമിഷം പൊടുന്നനെയത് വെറുപ്പും രൗദ്രവുമായി മാറുന്നു. പ്രവൃത്തികൾക്ക് ചിന്തകളും വികാരങ്ങളുമായി പൊരുത്തമില്ലാത്ത അവസ്ഥകൾ മാറിമറിഞ്ഞു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്പോഴും സുനിലപാടുകളും സദ്പെരുമാറ്റങ്ങളും അയാളിൽ തീർച്ചയായും ദൃശ്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ, മുർജിഅ സദാ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ വ്യാജ സങ്കല്പമുണ്ടല്ലോ, അതായത് മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണമായും തന്റെ ജൈവപ്രകൃതിയിലായിരിക്കുമെന്നും, ശേഷിക്കുന്നതൊക്കെയും കേവല വികാരവിചാരങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നുമുള്ള മിഥ്യാപ്രകൃതി. ഏതൊരു കാര്യത്തെ

കുറിച്ച സമ്പൂർണ്ണ വിശ്വാസവും ബോധ്യവുമാണോ അവരുടെ അന്തരംഗത്തുള്ളത്, എന്നാൽ അത് സംബന്ധിച്ച എന്തെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തി ഒരിക്കൽപോലും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നതേയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ സമ്മർദ്ദമോ നിർബന്ധിതാവസ്ഥയോ ഉണ്ടെങ്കിൽ വേറെ കാര്യം. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ തന്റെ ആന്തരികവിചാരങ്ങൾ പ്രകടമാവാതിരിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുക. എന്നാൽ അയാൾ പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രനും സ്വന്തം നിലക്ക് തീരുമാനാധികാരമുള്ളവനുമാണ്. എന്നിട്ട് പോലും അയാളത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. മുർജിഅ നമുക്ക് മുന്നിൽ തുറന്നിടുന്ന ഈ വ്യാജ സങ്കല്പം മനശ്ശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഇതുവരെയും നിലവിൽ വരാത്ത ഒരു സംഗതിയാണ്.

ഒരു സംഗതിയിൽ വ്യക്തിക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കെ തന്നെ ബാഹ്യതലത്തിൽ അതിന് വിരുദ്ധമായ കർമ്മമേഖലയിൽ പ്രവേശിക്കുക സംഭവ്യമാണ്. ഇതൊരു സ്വാഭാവിക ജൈവരീതി തന്നെയാണ്. എന്നല്ല, മനുഷ്യകുലത്തിലെ പൊതു അവസ്ഥ ഇതുതന്നെയാണ്. മനുഷ്യഹൃദയം ഒന്നിൽ വിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കും, എന്നാൽ കർമ്മത്തിലും രീതിയിലും ആ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് പൂർണ്ണമായി ആണ്ടിറങ്ങാതെ, ആ വിശ്വാസത്തിന് വിരുദ്ധമായ രീതികൾ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുകൊരു സ്വാഭാവിക പ്രക്രിയയാണ്. ഇത് അകാരണമായി സംഭവിക്കുന്നതല്ല, അതിന് അതിന്റേതായ നിമിത്തങ്ങളുണ്ടാകും.

അസാംഗത്യത്തിന്റെ കാര്യമെടുത്താൽ, മനുഷ്യ മനോച്ഛയിൽ ക്ഷിപ്രമോഹത്തിന്റെ ഒരു സുശക്തസാന്നിധ്യം

ദൃശ്യമാകുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, അപചയങ്ങൾക്കും ചിലപ്പോഴൊക്കെ അത് നിമിത്തമാകാറുണ്ട്. ഏതൊരു ഉത്തരവാദിത്വനിർവഹണവും മാനസികേച്ഛകൾക്ക് കൂച്ചുവിലങ്ങിട്ടു കൊണ്ടേ സാധ്യമാകൂ. ഇച്ഛകളാണെങ്കിൽ അത്തരം ബന്ധങ്ങളെ വകഞ്ഞുമാറ്റി വിഹായസി ലേക്ക് കുതിച്ചുയരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മാനസികകാപഗ്രഥനത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഈമാൻ ശുദ്ധപ്രകൃതി (ഫിത്വ്) യാണെന്ന വസ്തുതയത്രെയെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടുതന്നെ മർത്യമനക്കാമ്പിൽ എന്തിനോടെങ്കിലുമുള്ള ബോധ്യവും നിശ്ചയവും സ്വയമൊരു ബന്ധനം തന്നെയാണ്.

മോഹേച്ഛകളുടെ പിന്നാലെ പായുന്ന ഒരു വിശ്വാസിക്ക് മുന്നിൽ ഈമാൻ ഒരു തടയണ തീർക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസപാതയിൽ മോഹേച്ഛകളും തന്നിഷ്ടങ്ങളും പ്രതിബന്ധമാകുമ്പോൾ, മനോച്ഛകളുടെയും ആസക്തികളുടെയും വാമവീഥിയിൽ ഈമാൻ വിഘ്നമാകുന്നു. അങ്ങനെ ഇവിടെ നിന്നാണ് ആ ദൃന്ദ്വങ്ങൾക്കിടയിൽ ഘനാഘനങ്ങളുടെ ഉദ്ഘാതമുണ്ടാകുന്നത്. മനോവ്യവഹാരത്തിലെ അവ്യാജയാഥാർഥ്യമാണത്. മർത്യമനസ്സ് ഈ വിരുദ്ധശക്തികളുടെ സംഗമവല്ലിയാണിത്.

മൗകിക ചിത്തങ്ങളുടെ വൈകാരിക നിലവാരം ഇതിൽ നിന്ന് തുലോം വിഭിന്നമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു വിതാനം ഭാരിച്ചതായിരിക്കും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ മറുവിതാനവും. കർമ്മമണ്ഡലത്തിലും പ്രവർത്തനമേഖലയിലും വിശ്വാസത്തിന്റെ വിതാനം ശൂന്യമാണെങ്കിൽ പോലും

നിർവചന ദൃഷ്ടിയിൽ അതും ഈമാനായി തന്നെ പരിഗണിക്കപ്പെടുമെന്ന ഒരു സങ്കല്പം നിർബന്ധിത ബാധ്യതയായി മുർജിഅ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആശ്ചര്യമാണത്. അതായത്, ഈമാൻ ഉള്ളതും ഇല്ലാത്തതും കർമ്മത്തിൽ സമാനമാണത്രെ!

ഇതാണ് മനുഷ്യമനസിന്റെ ആ സഹജഭാവം. അത് യഥാവിധി മനസ്സിലാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മുർജിഅക്കും ഖവാരിജിനും അബദ്ധം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ദൈവികപ്രകാശത്തിന്റെ കടാക്ഷത്തോടെ ഇത് വീക്ഷിക്കുന്ന സൂരികൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്, **'ഈമാൻ അധികരിക്കുകയും ഷോഷിക്കുകയും, അജ്ഞാനുവർത്തിത്വ പ്രവൃത്തികൾ വിശ്വാസത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു'**.

മനുഷ്യൻ ബോധപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്ന ദീൻ അസ്തിത്വപരമായി തന്നെ സ്വയം ഒരു ബന്ധനമാണ്. മുബാഹാത് എന്ന് നാം പറയുന്ന അഭിലാഷങ്ങളുടെ ആ വലയത്തെ അത് തടയുകയും മോഹേച്ഛകളുടെ ഊക്കിനെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു, **"അല്ലാഹുവിന്റെ അതിർവരമ്പുകളാകുന്നു അവയൊക്കെ. നിങ്ങൾ അവയെ അതിലംഘിക്കുവാൻ അടക്കരുത്"** (2 : 169). **"അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമപരിധികളത്രെ അവ. അതിനാൽ അവയെ മനുഷ്യന് നിങ്ങൾ ലംഘിക്കരുത്"** (2 : 229).

അഭിലാഷങ്ങൾ മനുഷ്യന് അലംകൃതമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, **"ഇണകൾ, സന്താനങ്ങൾ, കനകക്കുന്വാരങ്ങൾ,**

രജതയമ്പാരങ്ങൾ, മേൽത്തരം കുതിരകൾ, നാൽക്കാലി വർഗ്ഗങ്ങൾ, കൃഷിയിടം ഇന്നിങ്ങനെ ഇഷ്ടവസ്തുക്കളോടുള്ള മോഹം മനുഷ്യർക്ക് അലങ്കാരമായി തോന്നിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതൊക്കെ ഈയുലകജീവിതത്തിലെ വിഭവങ്ങളാകുന്നു" (3 : 14) എന്നാൽ ഇവയെപ്പോലെ ഒരിക്കൽ പോലും വിതാനം നിരക്കാത്ത ഒരസുഭഗ യാഥാർത്ഥ്യമല്ല ഈമാൻ.

"അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കലാകുന്നു അദ്വിതീയ രക്ഷാസങ്കേതം" (3 : 14). "മനുഷ്യരേ, ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അനുവദനീയവുമു വിശിഷ്ടവുമായത് നിങ്ങൾ ഭൂജിച്ച് കൊൾക. പിശാചിന്റെ പാദ മുദ്രകൾ പിന്തുടരുത്. അവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രസ്പഷ്ട വൈരിയാകുന്നു" (2 : 168). "ഇണദൈവവിശ്വാസിനി സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുവോളം നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിക്കരുത്. വിശ്വാസിയാകാത്ത അടിമപ്പെണ്ണാണ് ബഹുദൈവവിശ്വാസിനിയേക്കാൾ ഉത്തമ. അവൾ നിങ്ങളിൽ അഭിനിവേശം ഉണർത്തിയാലും ശരി" (2 : 221).

"അതല്ലാതെയുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കനുവദനീയമാണ്. ധനം നൽകി നിങ്ങളവരെ വേട്ട് കൊൾക. നിങ്ങൾ ദാമ്പത്യ ജീവിതം കാംക്ഷിക്കുന്നവരായിരിക്കണം. നീചവൃത്തി കാമിക്കുന്നവരാകരുത്" (4 : 24). അതായത്, അഭിലാഷങ്ങളെ അതിരുകൾക്കുള്ളിൽ തളച്ചിടുന്ന കടിഞ്ഞാനാണ് ഈമാൻ.

ഹറാം ഹലാലുകളെ കുറിച്ച് കാഴ്ചപാട് തന്നെ അഭിലാഷങ്ങളെ ബന്ധനത്തിലാക്കലും അനുരോധിക്കലുമാണ്. അതാണ് അടക്കം അഥവാ അബ്ദിയത്. പിന്നെ, അതോടൊപ്പം ബാധ്യതകളെ കുറിച്ച് ഒരു വീക്ഷണം കൂടി കടന്നു വരുന്നു. നമസ്കാരം, സകാത്, നോമ്പ്, ഹജ്ജ്, ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയോട് താളെകൃഷ്ടുന്ന സഹജഗുണങ്ങൾ, എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി

ദൈവമാർഗത്തിലെ ജിഹാദ്. ഇവ മനുഷ്യമനസ്സുകളെ അടക്കി നിർത്തുകയും ദൈവ സമർപ്പണം സാധ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മർത്യനെ ആകൃതിപ്പെടുത്തിയത് ധർത്തിയിലെ പ്രാതിനിധ്യം (ഖിലാഫ) ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്. ആ ഉത്കൃഷ്ട ലക്ഷ്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിന് മനുഷ്യന്റെയുള്ളിൽ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളും ആസക്തികളും ആവശ്യമാണെന്നും, എങ്കിൽ മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ മാനവകുലം സംസ്ഥാപിതമാവുകയുള്ളൂവെന്നും അല്ലാഹുവിന് അറിയാമായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യന്റെ അതിജീവനത്തിന് ഇത് അത്യാവശ്യമാണെന്നും, ആ താത്പര്യത്തിന്റെ അനിവാര്യഭാഗമാണിതെന്നും അവൻ തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. "ഞാൻ ഇതാ ഭൂമുഖത്ത് ഒരു ഖലീഫയെ നിയോഗിക്കുകയാണെന്ന് നിന്റെ നാഥൻ മലകുകളോട് പറഞ്ഞ സന്ദർഭം" (2 : 30) "മനുഷ്യരിൽ ആരാണ് ഏറ്റവും സുകൃതം ചെയ്യുന്നതെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതിന്" (18 : 7).

ഇപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ അഭിലാഷങ്ങളുടെയും ആശങ്കകളുടെയും കാര്യമാണ്. ഇനി അനുരോധനങ്ങളുടെയും അതിർവരമ്പുകളുടെയും കാര്യം നോക്കുക. പൃഥ്വിയിൽ മനുഷ്യ പ്രാതിനിധ്യത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണവ. ഇവ ഖിലാഫതിനെ റാശിദീ തലത്തിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിനോ, നന്നേ ചുരുങ്ങിയത് ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിനോ അതത്യാവശ്യമാണ്. കാരണം, ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളും ദേഹേച്ഛകളും ഒരു

പരിധിക്കപ്പുറം സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽപ്പിന്നെ അത് അവനവനെത്തന്നെ തിരിഞ്ഞു കുത്താൻ തുടങ്ങും. അതോടെ, മർത്യനെ ഏത് ഔന്നത്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനാണോ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചത്, ആ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ അവൻ തുടരാനാകാതെ വരുന്നു. അല്ലാഹു പരാമർശിച്ച **അഹ്സനു തഖ്വീം** (95 : 4) എന്ന ഉത്കൃഷ്ട ഘടനയാണ് അവനെ നാൽക്കാലികളിൽ നിന്ന് വിഭിന്നനും വിഭീഷ്ടനുമാക്കിയത്. അതിന്റെ പോഷണത്തിലായിരുന്നു അവൻ ഭൂവനാകാശങ്ങളും ഗിരിനിരകളും ഏറ്റെടുക്കാൻ അറച്ച് നിന്ന '**അമാനത്**' ഏറ്റെടുക്കാൻ പോലും ധൃഷ്ടനായത്.

ഈ അതിരടയാളങ്ങൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നിരന്തരം ഇടപെട്ടു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ★ അഭിലാഷങ്ങൾ മനുഷ്യനെ അപരിമിത മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളിലേക്ക് ആനയിക്കുമ്പോൾ ഇത് അഭിലാഷങ്ങളുടെ അവശ്യമാനത്തെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യകാമനകളപ്പാടെ കർമരൂപത്തിലേക്ക് പരിവർത്തിതമാകുന്നതിന് ഇത് വിഘ്നമാകുന്നു. ★★ പിന്നെ ആ അഭിലാഷങ്ങളെ സുസമ്മത (ഇഖ്റാർ) കർമത്തിലേക്ക് ഇത് പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. ഇവയുടെ തുണയോടെ സൃഷ്ടികളിലെ സർവോത്തമനാ (അശ്റഫുൽ ഖൽഖ്) യി അവൻ മാറുന്നു. അങ്ങനെ അവനേറ്റെടുത്ത '**അമാനത്**' അവനെ മൃഗീയതയിൽ നിന്ന് വിമുക്തനാക്കുന്നു.

ഇവ്വിധം, ഒരു വശത്ത് അഭിലാഷങ്ങളും മറുവശത്ത് അതിർവരമ്പുകളുമായി മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലൊരു സന്തുലനം കൈവരുന്നു. അങ്ങനെ അവന്റെ അസ്തിത്വാഭിവാഞ്ഛ

പരിപാകപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ പരിസരങ്ങളോട് ചേർന്ന്
നിന്നുകൊണ്ട് നമുക്കതിനെ 'അഹ്സനുൽ തഖ്വീം' എന്ന്
പ്രതിപാദിക്കാം. പരമലക്ഷ്യവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് **ഖിലാഫത്**
എന്നോ അമാനത് എന്നോ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയുമാവാം.

അഭിലാഷങ്ങൾ ഏതു സമയവും ഏതവസ്ഥയിലും ഒരേ
നിലയിൽ തന്നെ നിരന്തരം തുടരുകയേയില്ല. അതിൽ
ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ ഉണ്ടാവുക തന്നെ ചെയ്യും. ഓരോ
വ്യവഹാരവും മറ്റൊന്നിൽ നിന്ന് വിഭിന്നവുമായിരിക്കും, "മുൻപ്
നാം ആദമിനോടും കരാർ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ
അദ്ദേഹത്തിന് സ്മൃതിനാശം സംഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്
നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ളതായി നാം ദർശിച്ചില്ല" (20 : 115) "**ആദം
സന്തതികളെല്ലാം പാപകർമാക്കളാണ്. പാപകർമാത്മാക്കളിൽ
ഉത്തമൻ ലോപമില്ലാതെ അനുതപിക്കുന്നവനാണ്**" (അഹ്മദ്,
അബു ദാവൂദ്, ദാരിമി).

ഇവിടുന്നങ്ങോട്ട് പാപകർമങ്ങളെക്കുറിച്ച വീക്ഷണം
പ്രാദുർഭവിക്കുകയാണ്.... പാപം അഥവാ മഅ്സിയത്,
അപകർമം, ആജ്ഞാനിഷേധം....!

ഈ ആജ്ഞാലംഘനം രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്ന് നിമിത്തം
ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ചിലപ്പോൾ അഭിലാഷങ്ങൾ
തീക്ഷ്ണമാകുന്നതിനാലും, മറ്റ് ചിലപ്പോൾ അതിർവരമ്പുകൾ
ദുർബലമാകുന്നതിനാലും ഇത് സംഭവിക്കും. ഇടക്കെങ്കിലും
ഇവ രണ്ടും ഒന്ന് ചേർന്നും ആജ്ഞാനിഷേധം ഭവിക്കാറുണ്ട്.

ആജ്ഞാനിഷേധികളുടെ കർമ്മങ്ങൾ നോക്കൂ.... ഏത് വിധത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തമാണോ പ്രവൃത്തിയിലുള്ളത് അതേ അളവിലുള്ള ഫലമായിരിക്കും ദൃശ്യമാവുക. അഭിലാഷങ്ങൾ ശോഷിക്കുമ്പോൾ അതിനെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ നേർത്ത അതിർവരമ്പുകൾ മതിയാവും. എന്നാൽ അഭിലാഷങ്ങൾ തീക്ഷ്ണമാവുമ്പോൾ സുശക്തവും സുദൃഢവുമായ തീരുമാനങ്ങൾ തന്നെ വേണ്ടിവരും അതിനെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ. അങ്ങനെ ആജ്ഞാലംഘനം തന്നെ ഇല്ലാതാകുന്നു. ഇനി ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അത് അനിത്യമായിരിക്കും. കൈകളിൽ നിന്ന് വസ്തുക്കൾ വഴുതിപ്പോകുന്നത് പോലെ ക്ഷണികമായിരിക്കുമത്. ഖുർആൻ അതിനെ 'ലമം' (53 : 32) എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. താത്പര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന അതിർവരമ്പുകൾ ദുർബലമാവുകയും, കാര്യങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണത അധികരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഏത് അത് ബഹിർഗമിക്കുന്നു.

അന്ത്യനാളിലെ വിശ്വാസം സുശക്തമായ ഒരു നിയന്ത്രണ മാർഗമാണ്. മനോകാമനകളെ കൈപ്പിടിയിൽ ഒതുക്കുവാൻ നല്ലൊരു പ്രതിവിധിയാണ്. എത്ര ഊക്കോടെയാണോ അതിലെ പിടിത്തം അത്രത്തോളം ദൈവികനിയമ പരിധിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാനാകും. അതിന്റെയുള്ളിൽ അനുസരണവും അജ്ഞാനുവർത്തിത്വവും, അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ബാധ്യതകളുടെ നിർവഹണവുമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ തങ്ങളുടെ മാനവീയതയിൽ നിന്ന് ബഹിർഗമിച്ച് മാലാഖമാരായി മാറുമെന്നോ, ദൈവതാത്പര്യത്തിന് വിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഉൾപ്പെടുകയേയില്ലെന്നുമല്ല അതിന്നർത്ഥം. അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച അതിരടയാളങ്ങളുടെ പരിധികൾ പാലിച്ച്

കൊണ്ടും, ബാധ്യതകൾ പൂർത്തീകരിച്ച് കൊണ്ടും അനുധാവനമാതൃകയിലാവുകയെന്നത് ഒരു സാധാരണ അവസ്ഥ മാത്രമായി മാറുന്നു. എന്നാൽ, ചിലപ്പോഴൊക്കെ അതിൽ നിൻ കുതറി മാറി. അജ്ഞാലഘത്തിന്റെ പ്രതലങ്ങളിൽ ചുവട് വെച്ചുകൊണ്ട് ശൈലീ ഭ്രംശങ്ങളിലേക്ക് വഴുതിവീഴുകയും ചെയ്യാം. ഭക്തരുടെ ഭക്തരുടെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് കൊണ്ട് അല്ലാഹു അത് വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്, "വല്ല നീചകൃത്യവും സംഭവിച്ചു പോയാൽ, അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തത്തോട് വല്ല ദ്രോഹവും ചെയ്തു പോയാൽ അല്ലാഹുവെ സ്മരിക്കുകയും തങ്ങളുടെ അപകൃത്യങ്ങൾക്ക് മാപ്പിരക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കായി പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുവാൻ അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആരാണുള്ളത്? ചെയ്തുപോയ അപകർമങ്ങളിൽ ബോധപൂർവ്വം തുടരാത്ത അവർക്ക് പ്രതിഫലമായി തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിൽ നിന്നുള്ള പാപമോചനവും അടിവാരത്ത് ആറുകുളൊഴുകുന്ന സ്വർഗപ്സുവനമുണ്ട്" (3 : 135, 136).

എന്നാൽ അന്ത്യദിനത്തെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസം ദുർബലമായാൽ.... മെല്ലെ മെല്ലെ ശോഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ.... ക്രമാനുസാരം അതിന് വിരുദ്ധമായ അവസ്ഥ പൊതു അവസ്ഥയായി മാറുകയും, ദൈവികനിയമപരിധികൾക്കുള്ളിൽ ഉറച്ച ചുവടു വെപ്പോടെ എഴുന്നേറ്റ് നിൽക്കുകയെന്നത് അസാധാരണ കാര്യമായി മാറുകയും ചെയ്യും

ഇപ്പറഞ്ഞ ഏതവസ്ഥയിലും ഈമാൻ ശൂന്യാവസ്ഥയിലേക്ക് താഴുന്നില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. അത് ഉള്ളതും ഇല്ലാത്തതും കർമപരമായി ഒന്നു തന്നെയാണെന്നാണോ? അതായത്, അനുസരനത്തിന്റെയും അജ്ഞാനുവർത്തിത്വത്തിന്റെയും

ഒരു സമീപനം പോലും അവർ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയെന്നത് അസംഭവ്യമാണ്.

ആജ്ഞാലംഘനം മനുഷ്യനെ ഇസ്ലാമിക വ്യത്യാസത്തിൽ നിന്ന് പുറം തള്ളുന്നില്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ സൂരികൾക്ക് അഭിപ്രായപ്പെരുത്തമുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായ സമവായത്തിൽ നിന്ന് വിഘടിച്ചു പോയവർ വവാരിജ് മാത്രമാണ്.

ഇസ്ലാമിൽ നിന്നൊരാളെ ഭ്രഷ്ടനാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് **ഇസ്തിഹ്ലാൽ**. വിദൂരതയിൽ നിന്ന് പോലും പാപകർമ്മങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവയെ നിയമാനുസൃതമാക്കി അനുവദിച്ചു നൽകലാണ് **ഇസ്തിഹ്ലാൽ**. സാധാരണരീതിയിൽ അപകർമ്മങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു പോകുന്നത് പോലെ നിസ്സാരമായ ഒന്നല്ല ഹറാമുകളെ ഹലാലുകളാക്കുന്ന ഈ ഇസ്തിഹ്ലാൽ.

ഒരപകർമ്മത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയെന്നത് ദുർബലാവസ്ഥയിൽ സംഭവിക്കുന്ന പാപമായി വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. അത് മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ നിരന്തരം വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അത് ആദമിനെ പ്രഹരിക്കുന്ന വേളയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ദുഃഖത്തോടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദുർബലാവസ്ഥയെന്നാൽ ഈമാൻ എവിടെയോ കൈമോശം വരികയെന്നാണ്. ഈമാൻ അവന്റെ കൂടെത്തന്നെയുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ആ വേണ്ടുന്ന വേളയിലത് അപ്രാപ്യമാവുകയാണ്. ഏതാണ്ട് ഈ ആശയത്തിലേക്ക് സൂചന നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രവാചകവചനവുമുണ്ട്. **"അഗ്യമുൻ വിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ട്"**

ജാരവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടുകയില്ല. അപഹർത്താവ് വിശ്വാസിയായിരിക്കെ കവർച്ച ചെയ്യുകയുമില്ല" (ബുഖാരി, മുസ്ലിം). ആ അപകർമവേളകളിൽ അവർക്ക് അവബോധം വിനഷ്ടമാവുകയാണ്. ആ ദുർബലാവസ്ഥ നീങ്ങി ബോധ്യം വരുന്നതോടെ അവർ അല്ലാഹുവോട് പാപമോചനമർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ അല്ലാഹു അവർക്ക് പൊറുത്ത് കൊടുക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇസ്തിഹ്ലാലിന്റെ കാര്യമെന്താണ്? ആജ്ഞാനിരോധനത്തെ നിയമാനുസൃതമാക്കുകയെന്നാൽ..... അത് അല്ലാഹുവിന് മുന്നിൽ വഴിപ്പെടുന്നതിൽ നിന്നുള്ള ഔദ്ധത്യമാണ്. അവന്റെ കല്പനകൾക്ക് മുന്നിൽ ശിരസ്സ് നമിക്കുന്നുതിനെ തടയുന്ന ധിക്കാരമാണ്. അല്ലാഹു എന്തുതന്നെ വിധിച്ചാലും തന്റെ നിശ്ചയം മറ്റൊന്നാണെന്നാണ് അവർ കർമം കൊണ്ടോ വചനം കൊണ്ടോ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഈ പാപത്തിന്റെ തലമുണ്ടല്ലോ, അത് പിശാച് തന്റെ നയമായി പ്രഖ്യാപിച്ചതാണ്. "അവൻ പറഞ്ഞു, ഞാൻ അവനേക്കാൾ ഉത്തമനാകുന്നു. എന്നെ നീ അഗ്നിയാൽ പടച്ചു, അവനെ കളിമണ്ണിൽ നിന്നും" (38 : 76) "അവൻ പറഞ്ഞു, കറുത്ത ചെളി പാകപ്പെടുത്തിയുണ്ടാക്കിയ മുഴക്കമുണ്ടാക്കുന്ന കളിമൺ രൂപത്തിൽ നിന്ന് നീ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യന് ഞാൻ പ്രണമിക്കേണ്ടവ നല്ല" (15 : 33).

അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുത്ത് കൊടുക്കാത്ത പാപകർമമാണത്, "തന്നിൽ ഇണചേർക്കുന്നത് അല്ലാഹു പൊറുക്കില്ല, തീർച്ച" (4 : 116).

ചോദ്യമിതാണ്, മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ ദൈവാജ്ഞ
ധിക്കരിക്കുകയെന്നതിന്റെ പരിധി എന്താണ്?
ആജ്ഞാലംഘനം വ്യാപിച്ച് അത് മുഴുസമൂഹത്തെയും
ഗ്രസിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെയപ്പാടെ വിഴുങ്ങുന്ന
തലത്തിലേക്ക് ചെന്നെത്തുമോ? അതിന് ശേഷവും തസ്ദ്ദീഖും
ഇഖ്റാറും ശേഷിക്കുമെന്നതിനാൽ മുസ്ലിം സമൂഹം മുസ്ലിം
സമൂഹമായി തന്നെ ശേഷിക്കുമോ? ഓരോ വ്യക്തിയും
മുർജിഅ പറയും പോലുള്ള 'മുസ്ലിമും' 'മുഅ്മിനും'
ആയിട്ടുള്ള ഒരു സമൂഹമായി മാറുന്നത് ഒന്ന് സങ്കല്പിച്ച് നോക്കൂ.
പ്രവാചക നിയോഗങ്ങളുടെയും ഗ്രന്ഥാവതരണങ്ങളുടെയും
ലക്ഷ്യം ആ സമൂഹത്തിൽ എങ്ങനെയാണ്
പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുക?!

പ്രവാചകനിയോഗത്തിന്റെയും ഗ്രന്ഥാവതരണത്തിന്റെയും
വിവക്ഷ എന്തായിരുന്നുവെന്ന്
ഒരോർമ്മപ്പെടുത്തലായിക്കൊണ്ട് നാം നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ
വെക്കുകയാണ്. "നാം നമ്മുടെ ദൂതന്മാരെ സുവ്യക്ത
ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി നിയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്ന് തീർച്ച!
ജനനതികൾ നീതിപൂർവ്വം നിലകൊള്ളുന്നതിന്
അവർക്കൊപ്പം നാം വേദവും തുലാസും ഇറക്കി" (57 : 23).
ഇവിടെ മുർജിഅയുടെ ചോരയും ചുവടുമായ പ്രവാചകദൗത്യ
സമ്മതവും സത്യപ്പെടുത്തലുമുണ്ട്. എന്നിട്ട്
പ്രവാചകദൗത്യങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ലക്ഷ്യം
സമ്പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടുവോ? ജനജീവിതം നാട്ടപ്പെടുന്നതിന്
വേണ്ടിയായിരുന്നു പ്രവാചകന്മാർക്കൊപ്പം ഗ്രന്ഥവും ത്രാസും
അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്..... എന്നിട്ട് എന്തു നീതിയാണ് ഇവിടെ
സ്ഥാപിതമായത്?!

ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം സ്മരിക്കുന്ന
ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ ഒരു ഓർമ പുതുകലിനായി നാം
ഉദ്ധരിക്കട്ടെ, "മനുഷ്യവംശാർഥം ഉദ്ധൃതരായ ഉത്തമ സമുദായം
നിങ്ങൾ. നിങ്ങൾ സദാചാരം കൽപ്പിക്കുന്നു, ദുരാചാരം
വിലക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു" (3 : 110).

"അപ്രകാരം നാം നിങ്ങളെ ഒരുത്തമ
സമുദായമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക്
സാക്ഷികളാകാൻ. റസൂൽ നിങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയാകാനും" (2 :
143). "അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ ജിഹാദ് ചെയ്യേണ്ട വിയം
നിങ്ങൾ ജിഹാദ് ചെയ്യുക. അവൻ നിങ്ങളെ ഉത്കൃഷ്ടരായി
തെരഞ്ഞെടുത്തു. മതകാര്യത്തിൽ അവൻ നിങ്ങൾക്ക്
യാതൊരു പ്രയാസവും ചുമത്തിയിട്ടില്ല. നിങ്ങളുടെ പിതാവായ
ഇബ്റാഹീമിന്റെ മാർഗമത്രെയിത്. മുൻപും ഇപ്പോഴും അവൻ
നിങ്ങൾക്ക് മുസ്ലിംകളെന്ന് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
റസൂൽ നിങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായിരിക്കുവാനും, നിങ്ങൾ
ജനതതികൾക്ക് സാക്ഷികളാകാനുംവേണ്ടി. ആകയാൽ
നിങ്ങൾ മുറപ്രകാരം നിസ്കരിക്കുക. സകാത്ത് നൽകുക.
അല്ലാഹുവെ മുറുകെ പിടിക്കുക. അവനാണ് നിങ്ങളുടെ
രക്ഷാധികാരി. എത്ര നല്ല സഹായി!" (22 : 78).

തസ്ദ്ദീഖും ഇഖ്റാറും നടന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്..... ഉപര്യുക്ത
സൂക്തങ്ങളിൽ പെട്ട ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഏതാണ്
സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടത്?!

ഇതേ രീതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഇസ്റായേല്യരുടെ കഥ
പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അല്ലാഹു നമുക്ക് വല്ല മുന്നറിവും
നൽകിയിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ട്, "അനന്തരം അവർക്ക് ശേഷം

അവരുടെ പിൻഗാമികളായി ഒരു തലമുറ രംഗത്ത് വന്നു. അവർ വേദം അനന്തരമെടുത്തു. നിസ്സാരലോകത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ അവർ കൈപ്പറ്റി. ഞങ്ങൾക്ക് പൊറുത്ത് കിട്ടുന്നതാണെന്ന് അവർ പറയുകയും ചെയ്യും. അത്തരത്തിലുള്ള മറ്റൊരു വിഭവം അവർക്ക് വന്നു കിട്ടുകയാണെങ്കിലും അവരത് സ്വീകരിക്കും. അല്ലാഹുവെ പറ്റി സത്യമല്ലതല്ലാതെ ഒന്നുമവർ പറയുകയില്ലെന്ന് വേദഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ അവരോട് ഉറപ്പ് മേടിക്കുകയും, അതിലുള്ളത് അവർ വായിച്ച് പഠിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലേ? എന്നാൽ പരലോകമാണ് സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക് ഉത്തമം. നിങ്ങൾ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നില്ലേ?" (7 : 169). അതോ, ഇത് ബാധ്യതയാക്കപ്പെട്ടതും ചുമതലപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതും ഇസ്റായേല്യർക്ക് മേൽമാത്രമായിരുന്നുവെന്നും, 'മുസ്ലിം സമൂഹം' ആ നിയമ ബാധ്യതയിൽ നിന്ന് വിമുക്തമാക്കപ്പെട്ടുവെന്നുമാണോ? ഏതാണ്ട് ഇതേപോലൊരു പ്രശ്നത്തിൽ സംശയങ്ങൾ ദൂരീകരിക്കും വിധം കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് പ്രവാചകാനുചരനായ ഹുദയ്ഫ ബിൻ യമാനി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, "അതെ, ഇസ്റായേല്യരിൽ നിങ്ങൾക്ക് നല്ലൊരു കൂടപ്പിറപ്പിനെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനിപ്പുള്ളതെന്തും നിങ്ങൾക്ക്, കയ്പുള്ളതെല്ലാം അവർക്ക്".

വിശ്വാസത്തെയും ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ തേട്ടങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള മുർജിഅയുടെ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ചവർ (أصغر) സമൂഹങ്ങളെക്കുറിച്ചാണോ പ്രവാചകൻ നമുക്ക് സുവാർത്തയേകിയത്? തസ്ദീഖിലും ഇഖ്റാറിലും മാത്രം പിടിച്ച് തൂങ്ങി നിൽക്കുകയും, അതിനെ ഈമാനായി കരുതുകയും ഈ 'ചവറി'നെ പ്രപഞ്ചം മുഴുകെയുള്ള സമൂഹങ്ങൾ പിച്ചിച്ചീന്തുന്നതെങ്ങനെയെന്ന്

നമുക്കിന്ന് യഥേഷ്ടം കാണാം.

ദൈവിക ശരീരത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന മുസ്ലിം സമൂഹങ്ങളുണ്ടല്ലോ, അവിടെയും ദൈവധിക്കാരത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ നമുക്ക് കാണാനാകും. എന്നാൽ അതൊരിക്കൽ പോലും, ഒരവസ്ഥയിൽ പോലും ആരുടേയും അവകാശം ധ്വംസിക്കുകയോ, അതിൽ കടന്നുകയറുകയോയില്ല.

മുസ്ലിം എന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന് വേണ്ടി ഒന്നുരണ്ട് പ്രവൃത്തികളോക്കെ ആരും ചെയ്തേക്കും. കൊടിയ നടവഞ്ചകരായാൽ പോലും അതൊക്കെ ചെയ്തെന്ന് വരും. അവരുടെ അനന്തര കണക്കെടുപ്പ് അല്ലാഹുവിങ്കലാണ്. ഒന്ന്, ദിനംപ്രതി അഞ്ച് നേരം അല്ലാഹുവിന് മുന്നിൽ നമുക്കുക. രണ്ട്, ദൈവത്തിന്റെ നിയമവിധി തെടിപ്പോവുക അഥവാ **തഹാകും ഇലശ്ശരീഅ**. ഈ രണ്ട് കാര്യങ്ങളും ആയിരത്തിമുന്നൂറ് സംവത്സരക്കാലം മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന്റെ സമീപനങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. മുസ്ലിം സമൂഹം എത്രയധികം വഴികേടിലകപ്പെട്ടു പോയിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ രണ്ട് കാര്യങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ മുസ്ലിമായിരിക്കുകയെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് പോലും അവർക്ക് സങ്കല്പിക്കാനേ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അവ രണ്ടും ഉപേക്ഷിക്കൽ പ്രഖ്യാപിത നിലപാടായി സ്വീകരിക്കുകയും, എന്നിട്ട് മുസ്ലിമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, അതിനുള്ള അവകാശത്തിനായി വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയുണ്ടല്ലോ.... അത് കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രം രംഗത്ത് വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. 'മുസ്ലി'മിലെ ഈ വിഭാഗം ഇത്ര വ്യാപകമായത് ഇക്കാലത്താണ്.

മുർജിഅയുടെ തെളിവുകൾ

തസ്ദ്ദീഖും ഇഖ്റാറുമാണ് സമ്പൂർണ്ണ ഈമാനെന്നും, ഉന്നത പദവികളിൽ എത്തിപ്പെടുന്ന തിന് കർമ്മങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളേയില്ലെന്നും, കർമ്മങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ പോലും തസ്ദ്ദീഖും ഇഖ്റാറും മൂലം ഈമാൻ മുർത്തത പ്രാപിക്കുമെന്നും വാദിക്കുന്നവരുടെ തെളിവുകൾ എന്താക്കയാണെന്ന് നാം പരിശോധിക്കുകയാണ്.

ഇത് മുർജിഅയുടെയും അവരുടെ സഹയാത്രികരുടെയും വാദമാണെന്ന് പ്രകടമാണല്ലോ. ചരിത്രത്താളുകളിലൂടെ നയനസഞ്ചാരം നടത്തിയാൽ തന്നെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവും ഈ വാദം ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആത്മാവുമായി വിഭിന്നതയും വിരുദ്ധതയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത. എപ്പോഴാണ് ഇത് ഒരു അർബുദം കണക്കെ ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചതെന്നുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ചരിത്ര വായനയിൽ നമുക്ക് മുന്നിൽ അനാവൃതമാകും.

പഴയകാല മുർജിഅ വിതച്ച വിത്താണിത്. ആധുനിക കാലത്തെ മുർജിഅ അത് കൊയ്തെടുക്കുകയാണ്. ഇന്നിത് 'മുസ്‌ലി'മിലെ പ്രത്യേക വിളയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലും നിങ്ങൾക്കിത് ദൃശ്യമാവുകയില്ല. ഒരു പ്രവാചകനോടൊപ്പവും നിങ്ങൾക്കിത് കണ്ടുകിട്ടുകയില്ല. ബാധ്യതകളും കടമകളും ഇല്ലാത്ത ഇസ്‌ലാം! അതായത്, ഇസ്‌ലാം ഇല്ലാത്ത ഇസ്‌ലാം!!!

ഇഹലോകത്ത് ഈമാൻ സ്ഥാപിക്കുവാൻ വാചിക സമ്മതവും ആവിറത്തിന്റെ വാചിക സമ്മതത്തോടൊപ്പം ഹൃദയം കൊണ്ടുള്ള സത്യപ്പെടുത്തലുമെന്ന മസ്അല എവിടെ നിന്നാണ് പ്രാചീനരും അർവാചീനരുമായ മുർജിഅ കണ്ടെത്തിയത്?

ആദ്യ തെളിവ്: അവരുടെ പ്രഥമ തെളിവ് ഈമാനിന്റെ ഭാഷാർഥം തന്നെയാണ്. തസ്ദ്ദീഖ് അഥവാ സത്യപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ് ഈമാനിന്റെ അർഥം. ഖുർആൻ സൂക്തത്തിലെ '**അമാലുസ്സാഹാലിഹാതി**'നും '**ആമനു**'വിനുമിടയിൽ സംയോജകാവ്യയം (അത്വുഫ്) വന്നിട്ടുണ്ട്. അതായത്, അവക്കിടയിൽ '**വാവ്**' എന്ന അത്വുഫുണ്ട്. അത് ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും വാചകങ്ങൾക്കിടയിൽ വേർതിരിവുണ്ടാക്കുന്നു. **ഈമാൻ** ഒരു സംഗതിയാണ്, **അമാലുസ്സാഹാലിഹാത്** മറ്റൊരു സംഗതിയും. രണ്ടും രണ്ട് വിഭിന്ന വർഗങ്ങളാണ്. ഒന്ന് മറ്റൊന്നായി താതാത്മ്യപ്പെടുന്നില്ല.

ശരീഅതിലെ ഒരു സാങ്കേതികതയെ അവർ വിശദീകരിക്കുന്നത് ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. മുർജിഅയുടെ ഭ്രംശസഞ്ചാരം ഇവിടെ നിന്നാണാരംഭിക്കുന്നത്.

ഖുർആൻ ചില വചനങ്ങളെ സാങ്കേതികമായി പല അർഥപരികൽപനകളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും നടപ്പിലാക്കാനുള്ള മാധ്യമമാക്കിയിട്ടുണ്ട്, ഈമാൻ, സ്വലാത്, സകാത് തുടങ്ങിയവ

പോലെ. ഇവയുടെ ഭാഷാ നിറവ് ഒരു പരിധി വരെ പരിഗണനീയവുമാണ്. ഭാഷയിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു വചനം, ഇസ്‌ലാം ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷ്യത്തിൽ അതുപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ ഭാഷയുടെ വൃത്തപരിധിക്കപ്പുറത്ത് മറ്റൊരാശയതലം കൂടി അതുൾക്കൊള്ളുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. അതോടെ അതിന്റെ ഭാഷാർത്ഥത്തിന് ഇസ്‌ലാമിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള കരുത്തും കല്പനയും ഇല്ലാതാകുന്നു.

സ്വലാത് അഥവാ നമസ്കാരം നോക്കൂ, ഭാഷാപരമായി അത് പ്രാർത്ഥന അഥവാ ദുആയാണ്. ഇസ്‌ലാമിക സാങ്കേതിക പ്രയോഗത്തിൽ സ്വലാതിനെ നാം കേവല ദുആ അഥവാ പ്രാർത്ഥന എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം സമീപിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാലോ? അതെ, കേവലം ദുആ. ആ ദുആ, പ്രസിദ്ധമായ നിൽപ്പ് (ഖിയാം), വുകൂഅ്, സുജൂദ്, ഖുർആൻ പാരായണം, ശുദ്ധി, സമയത്തിൽ പ്രവേശിക്കൽ, ഖിബ്ലയെ അഭിമുഖീകരിക്കൽ തുടങ്ങി സ്വലാതിൽ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്ന ഘടകങ്ങളിൽ നിന്ന് വിട്ടുമാറിയിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലോ?

അതേപോലെ ഭാഷാപരമായി സത്യപ്പെടുത്ത (തസ്വീദീഖ്) ലാണ് ഈമാൻ. എന്നാൽ ശറഇ സാങ്കേതികതയിൽ തസ്വീദീഖിന് അതിന്റേതായ തേട്ടങ്ങളും ഉപാധികളുമുണ്ട്. അതിൽ സ്നേഹം (മഹബ്ബത്), വിധേയഭക്തി (ഖുശൂഅ്), മടക്കം (ഇനാബ), ഭയം (ഖശ്യ), വഴിപ്പെടൽ (تذلل), സമർപ്പണം, സകലതിലും ദൈവികവചനങ്ങൾ പ്രമാണമാക്കൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഹലാലുകൾ മാത്രം തനിക്ക്

ആശാസ്യകരമാക്കൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഹറാമുകൾ തനിക്ക്
ഗുണകരമല്ലെന്നുറപ്പിച്ച് അകറ്റി നിർത്തൽ, തന്റെ കർമങ്ങളും
കായക്രിയകളും കൊണ്ട് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തൽ,
കർമപഥത്തിൽ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ സ്വഭാവം
പ്രകടിപ്പിക്കൽ തുടങ്ങി സകലതും ഈമാനിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

"അല്ലാഹുവെ പറ്റി പറയപ്പെട്ടാൽ ഹൃദയങ്ങൾ പേടിച്ച്
നടുങ്ങുകയും, അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ
ഓതിക്കേൾപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ വിശ്വാസമധികരിക്കുകയും
തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപ്പിക്കുകയും
ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമാണ് വിശ്വാസികൾ. നമസ്കാരം
മുറതെറ്റാതെ നിർവഹിക്കുന്ന, നാം ഏകിയതിൽ നിന്ന് വ്യയം
ചെയ്യുന്നവർ. അവർ തന്നെയാണ് യഥാർഥത്തിൽ
വിശ്വാസികൾ. അവർക്കവരുടെ രക്ഷിതാവിൽ നിരവധി
നിലകളുണ്ട്. പാപമുക്തിയും ഉദാരമായ ഉപജീവനവുമുണ്ട്" (8 :
2 - 4). "ഇല്ല, നിന്റെ രക്ഷിതാവ് സത്യം! അവർക്കിടയിൽ
ഭിന്നതയുണ്ടായ കാര്യത്തിൽ അവർ നിന്നെ
വിധികർത്താവാക്കുകയും, നീ വിധിച്ചതിനെ പറ്റി
പിന്നീടവരുടെ മനസ്സുകളിൽ ഒരു വിഷമവും
തോന്നാതിരിക്കുകയും, അത് പൂർണ്ണമായി സമ്മതിച്ച്
അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യും വരെ അവർ
വിശ്വാസികളാവുകയില്ല" (4 : 65). "വിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ
അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കുക. ദൂതനെയും അനുസരിക്കുക.
നിങ്ങളിലെ കൈക്കാര്യകർത്താക്കളെയും. ഇനി വല്ല
കാര്യത്തിലും നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ
നിങ്ങളത് അല്ലാഹുവിലേക്കും ദൂതനിലേക്കും മടക്കുക.
നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും
വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതാണ് ഉത്തമവും ഏറെ നല്ല

പര്യവസാനമുള്ളതും" (4 : 59). "വിശ്വാസികൾ വിജയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. നമസ്കാരത്തിൽ ഭക്തിയുള്ള, അനാവശ്യ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് തിരിഞ്ഞുകളയുന്ന , സകാത് നൽകുന്ന, സ്വജനനേന്ദ്രിയങ്ങളെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന, സ്വന്തം ഇണകളെയോ അധീനതയിലുള്ള അടിമപ്പെണ്ണുങ്ങളുമായോ ഉള്ള ബന്ധമോഴികെ. അവർ ആക്ഷേപാർഹരല്ല. വിശ്വസ്തരും കരാറുകൾ പാലിക്കുന്ന, നമസ്കാരം കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന അവർ തന്നെയാകുന്നു അനന്തരാവകാശികൾ" (23 : 1 - 10).

ഇതെല്ലാം ആ തസ്ദ്ദീഖിനോട് കൂടിച്ചേർന്ന് നിൽക്കുന്നവയാണ്. ഈ വാക്ക് ഒരു ഖുർആനിക സാങ്കേതികതയായി വികസിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനാൽ സ്വലാത്, സകാത്, ഇതര സാങ്കേതികതകൾ പോലെ കേവല ഭാഷാർത്ഥം മുന്നിൽ വെച്ചു കൊണ്ട് മാത്രം അതിനെ വിശദീകരിക്കുക ന്യായയുക്തമല്ല. സ്വലാതും, സകാതും ഇസ്ലാമിക സാങ്കേതികതയിൽ എന്തൊരാശയമാണോ വഹിക്കുന്നതെന്നറിയുവാൻ ഭാഷാപ്പരിശോധന കൊണ്ടാവുകയില്ല. അതിന്റെ സാങ്കേതികാർത്ഥതലം കൂടി പരിഗണിച്ചാലേ ആശയ നിറവ് ബോധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

'അമലുസ്സാലിഹാത്' എന്ന പദം 'ആമനു'വോട് കൂടിച്ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന വിജാതീയ ഖണ്ഡമാണ് എന്ന അവരുടെ ന്യായം നോക്കുക. രണ്ടിനുമിടയിലെ 'വാവി'ന്റെ തേട്ടം തന്നെ ശബ്ദദ്വയങ്ങൾക്കിടയിലെ വിച്ഛേദനമാണ്. അവരുടെ പ്രഥമ വാദം പിലെ തന്നെ അടിസ്ഥാനരഹിതവും ബാലിശവുമാണിതും.

ഖുർആനിലെ ഈ സൂക്തം നിങ്ങളൊന്നു പാരായണം ചെയ്യുക,
 "ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനോടും അവന്റെ മലകുകളോടും
 തന്റെ ദൂതരോടും ജിബ്രീലിനോടും മീകാഇലിനോടും
 ശത്രുവാണെങ്കിൽ ആ നിഷേധിയുടെ ശത്രു അല്ലാഹു
 തന്നെയാണ്" (2 : 98). ജിബ്രീലും മീകാഇലും മലകുകളിൽ
 പെട്ടവരാണെന്ന് ആർക്കാണ് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തത്? അവരെ
 സ്മരിക്കുന്നതിന് മുൻപ് മലകുകളെ കുറിച്ച് പൊതുവായി
 പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവർ രണ്ടു പേരെയും
 അതിനോട് സംശ്ലേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവർക്കിടയിലെ 'വാവ്'
 കൊണ്ട് എന്ത് വിച്ഛേദനമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്?
 ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഗ (جزء) ഞ്ഞ പൂർണ്ണത (كُل) യോട്
 ചേർത്തു പറയുകയെന്നത് ഭാഷയിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ
 അടിസ്ഥാനമാണ്. സവിശേഷത (خاص) യെ പൊതു (عام)
 തത്വത്തോട് സംയോജിപ്പിക്കുകയുമാവാം. ഖുർആന്റെ ഈ
 സാഹിതീശീലം കേൾവികേട്ടതാണ്.

മറ്റൊരു സൂക്തം കൂടി വായിക്കുക, "സിംഹാസനം
 വഹിക്കുന്നവരും അതിന്റെ ചുറ്റിലുമുള്ളവരും തങ്ങളുടെ
 രക്ഷിതാവിനെ സ്തുതിക്കുന്നതോടോപ്പം കീർത്തനം
 നടത്തുകയും അവനിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (40 : 7).
 ഇവിടെ, വിശ്വാസം, വിശ്വാസത്തിന്റെ തേട്ടമായ സ്തുതിയോടു
 സംശ്ലേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്തിപ്പിക്കപ്പെട്ട സമഗ്രത,
 മുന്തിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഘടകഭാഗത്തോട് ചേർത്ത് വെക്കുന്നതിലൂടെ
 നിരവധി ആലങ്കാരികാശയങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.
 ഒരു സംഗതി മറ്റൊരു സംഗതിയിൽ
 സന്നിവേശിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈ സന്നിവേശം ഭാഗികമൊ
 സമഗ്രമൊ ആയ ക്രമവത്കരണത്തിലൂടെയാകാം.

അല്ലെങ്കിൽ സവിശേഷവും വിപുലമായ
വിന്യാസത്തിലൂടെയാകാം.

'ഈമാനി'നും 'അമലുസ്സാലിഹാതി'നുമിടയിലെ
സംയോജകാവ്യയമായ 'വാവി'നെ അവ രണ്ടിനുമിടയിലെ
വിച്ഛേദനത്തിന് തെളിവാക്കുന്നതും, അവ രണ്ടും
പരസ്പരമുള്ള അകപ്പെരുളുകളിലേക്ക്
ഉൾപ്രവേശിക്കുകയില്ലെന്നുമുള്ള വ്യവകലനവുമോക്കെ
വ്യർഥവും മിഥ്യയുമാണ്. ഇവ പരസ്പരം സംയോജിക്കുക
മാത്രമല്ല സന്നിവേശിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നുവെന്നതിന്
അനേക സൂക്തങ്ങൾ സൂചനകൾ നൽകുന്നുണ്ട്.
മാതൃകയായി ഈ സൂക്തങ്ങൾ എടുക്കുക.
"വിശ്വാസിയാക്കിയിരിക്കട്ടെ സുകൃതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ച് ആർ
അവന്റെ അടുത്ത് ചെല്ലുന്നുവോ
അത്തരക്കാർക്കുള്ളതാകുന്നു ഉന്നത പദവികൾ. അതായത്,
താഴ്വാരത്ത് ആറുകൾക്കൊഴുകുന്ന നിത്യ സ്വർഗ്ഗപ്പുകാവനങ്ങൾ.
അവർ ചിരഞ്ജീവികളായിരിക്കും. അതാണ്
സംസ്കൃതർക്കുള്ള പ്രതിഫലം" (20 : 75, 76). ഇവിടെ 'ഖദ്
അമില സ്സാലിഹാതി'യെന്നത് വിചിന്തനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന
വസ്തുതയാണ്. രണ്ടിലൊരർഥം ഇതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.
ഒന്നല്ലെങ്കിൽ, അമലുസ്സാലിഹാത് ഈമാനിന്റെ ഭാഗമാണ്.
അതായത്, ഏതൊരു വ്യക്തി വിശ്വാസിയാണോ അയാൾ
തീർച്ചയായും സുകൃതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന
അവസ്ഥയിലുള്ള ആളായിരിക്കും. അതല്ലെങ്കിൽ,
ഈമാനോടൊപ്പം നിന്നു കൊണ്ട് അമലസ്സാലിഹാത് സ്വർഗ്ഗ
പ്രവേശനത്തിനുള്ള ഉപാധിയായി മാറുന്നു. ഈ
രണ്ടവസ്ഥയിലും ഈമാനിന്റെയും
അമലുസ്സാലിഹാതിന്റെയും ആകലനം ദൃശ്യമാണ്. അത്

തൗഹീദുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാകാം, അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിഫലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാകാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ രണ്ടുമാവും ബന്ധപ്പെട്ടതാകാം.

വേണമെങ്കിൽ മുർജിഅക്ക് അവകാശപ്പെടാം, സുകൃതങ്ങൾ ഉന്നതപദവികൾ (الدرجات العلى) കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനോ, സ്വർഗീയ പ്രവേശനത്തിനോ ഉള്ള ഉപാധിയേയല്ലെന്ന്. വാചികസമ്മതവും ഹൃദയനിശ്ചയവുമില്ലാതെ മറ്റൊന്നും സ്വർഗപ്രവേശനത്തിനോ ഉന്നതപദവികൾ നേടാനോ ഉപകരക്കില്ലെന്നും അവർക്ക് വാദിക്കാം. അവരുടെ ഇത്തരം അവകാശവാദത്തിന്റെ അയമാർഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ "ആണാകട്ടെ പെണ്ണാകട്ടെ ആർ സുകൃതം ചെയ്തുവോ, അവർ വിശ്വാസികളെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്. അവരോട് ഒരു തരിമ്പും അനീതി കാണിക്കപ്പെടുകയില്ല" (4 : 124).

സ്വർഗപ്രവേശനത്തിന് സുകൃതങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാണെന്ന് ആദ്യമേ തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 'വഹുവ മുഅ്മിനീ'ന് മേൽ ഉപാധിയും മാനദണ്ഡവുമായാണ് അത് വന്നിരിക്കുന്നത്.

"സുകൃതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾക്ക് നല്ല പ്രതിഫലമുണ്ടെന്ന സുവാർത്ത നിങ്ങൾ നൽകുക" (18 : 2) ഇവിടെയും വസ്തുത രണ്ട് കാര്യങ്ങൾക്കുപുറത്തല്ല. ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മുഅ്മിനെന്നാൽ സുകൃതാചാരിയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ സാഫല്യസാധ്യത്തിന് വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം സുകൃതങ്ങളും ഉപാധിയാണ്.

ഈമാനിയെയും അമലസ്സാലിഹാതിനെയും അവിഭാജ്യമായി കാണാത്തവരും, സ്വർഗ്ഗ പ്രവേശനത്തിന് കേവല തസ്തിദീപ്തിയും ഇഖ്റാറും മാത്രം മതിയെന്ന് നിനക്കുവരുമായ ഇർജാഹു വാദം അബദ്ധവും ക്രമവിരുദ്ധവുമാണെന്ന ആശയമാണ് ഉപര്യുക്ത സൂക്തങ്ങളെല്ലാം തന്നെ നൽകുന്നത്.

മനുഷ്യന്റെ അവയവങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അനുസരണക്കേടുകൾ മനുഷ്യനെ ഈമാനിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുകയില്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ യോജിപ്പുള്ളതാണ്. മുർജിഅ തങ്ങളുടെ നിലപാടുതറ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നത് ഇവിടെ നിന്നാണ്. 'കർമങ്ങളിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് നിൽക്കുന്ന, സ്വന്തം നിലയിൽ തന്നെ ഒരു യാമാർദ്ദ്യമാണ് വിശ്വാസം അഥവാ ഈമാൻ. അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വിശ്വാസ ചൈതന്യം ഇടയകലം സ്വീകരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. അവർ വിശ്വാസിയാൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുകയുമില്ലായിരുന്നു'.

ഇതും അവരുടെ മിഥ്യാധാരണ തന്നെയാണ്. അനുസരണക്കേട് മനുഷ്യനെ ഈമാനിൽ നിന്ന് പുറത്തള്ളുന്നില്ല. പക്ഷേ, നിശ്ചയമായും അത് ഈമാനിനിൽ ചില അനുരണങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്.

അനുസരണക്കേടിന്റെ മനുഷ്യാവസ്ഥയിലെ ഈ സ്വാധീനം ഒരു സുവ്യക്ത യാമാർദ്ദ്യം തന്നെയാണ്. അത്

സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതായ യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവ്വിഷയത്തിൽ പ്രവാചക ഭാഷ്യം തന്നെ മതിയാകുന്നതാണ്. ഈമാനിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഉന്നതമായ ബോധ്യം അവിടുത്തെ മാത്രമാണ്. മാനവമാനസത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവിടുത്തേക്കാൾ നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയ മറ്റേത് മനുഷ്യനാണുള്ളത്?

അടിമ ഒരു പാപപ്രവൃത്തി ചെയ്താൽ അവന്റെ ഹൃദയത്തിലൊരു പുളളി വീഴും. അവനതിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയുകയും പാപമോചനമർമ്മിക്കുകയും പശ്ചാത്താപം തേടുകയുമാണെങ്കിൽ ഹൃദയം വിമലമാകും. എന്നാൽ വീണ്ടുമവൻ പാപ പ്രവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടാൽ ആ അടയാളം ആഴത്തിലാകും. അങ്ങനെയത് അവന്റെ ഹൃദയത്തെയപ്പാടെ മൂടുന്ന കറയായി മാറും. അക്കാത്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഖുർആനിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്, "അല്ല! പക്ഷേ, അവരനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽമേൽ കറയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. അല്ല, തീർച്ചയായും അവർ അന്നേ ദിവസം അവരുടെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്ന് മറക്കപ്പെടുന്നവരാകുന്നു. പിന്നീടവർ ജ്വലിക്കുന്ന നരകാഗ്നിയിൽ കടന്നെരിയുന്നവരാകുന്നു" (83 : 14 - 16) (മുസ്ലിം, മുവത്വ)

ഹൃദയമാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതലമെന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായവിധോജനമൊന്നുമില്ല. അപ്പോൾപ്പിന്നെ കാളിമ ബാധിച്ച ഹൃദയവും വെണ്മ നിറഞ്ഞ ഹൃദയവും സമ തുല്യമാകുന്നതെങ്ങനെയാണ്?

ഇക്കാര്യമാണ് സൂരികൾ ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കിയത്:
നന്മകളിലൂടെ മനുഷ്യൻ ഉന്നതങ്ങളിലേക്ക് ഉയരുകയും
പാപങ്ങളിലൂടെ അവൻ നിമ്നതികളിലേക്ക് നിപതിക്കുകയും
ചെയ്യുന്നുവെന്ന്. ഹൃദയത്തിലെ വിശ്വാസനിറവിന്റെ
അവസ്ഥയും, വിശ്വാസക്കുറവിന്റെ അവസ്ഥയും
ഒരേപോലെയാണെന്ന് എങ്ങനെയാണ് പറയുക!?

ഒപ്പം, അനുരണക്കേടിന്റെ ഈ അതിരുകൾ എത്രതന്നെ
വിശാലമായാലും അതിനൊരു പരിധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.
ആ അതിർവരമ്പ് നമ്മളായിട്ട് വരച്ചിട്ടുതല്ല. ദൈവികഗ്രന്ഥവും
പ്രവാചകചര്യയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി
നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ അനുസരണക്കേട് (മത്സ്യിയത്) ഒരു
സംഗതിയും, നിയമാനുസൃതമാ (ഇസ്തിഹ്ലാൽ) കൽ
മറ്റൊരു സംഗതിയുമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം.
ഇസ്തിഹ്ലാൽ നിസ്സംശയം ഇസ്ലാമിന്റെ
അതിരുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുന്ന കാര്യമാണ്.
അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന ആൾ ഒരു പാപപ്രവൃത്തി പോലും
ചെയ്തില്ലെങ്കിലും.

ഈ ഇസ്തിഹ്ലാലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്
നാമറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.... ഈമാനിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെ
നിലംപരിശാക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഒന്നുംതന്നെ കേവല
ആജ്ഞാലംഘനത്തിലായിരിക്കുക പെടുക. അത് ദീനിൽ

നിന്ന് പുറത്താക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയായിരിക്കും. അല്ലാഹു അവതരിപ്പിക്കാത്തത് കൊണ്ടുള്ള നിയമനിർമാണം (തശ്രീഅ്) വിശ്വാസ ശൈഥല്യ (നവാവിദുൽ ഇസ്‌ലാം) വുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അതായത്, അത്തരം പ്രവൃത്തികൾ മുഖേന വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിത്തറ തന്നെ ശിഥിലീകരിക്കപ്പെടുകയും ഭേദിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയുടെ തേട്ടങ്ങളപ്പാടെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും കേവല ആജ്ഞാലംഘന (മത്സ്വിയത്) ത്തിലല്ല ഉൾപ്പെടുക. വിദ്വാഴിയലി (ഇഅ്റാദ്) ന്റെ ഈ അവസ്ഥ കേവല അനുസരണക്കേടിനേക്കാളും ഗൗരവമുള്ളതാണ്.